

Sygn. akt II K 1146/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Aleksandry Nafalskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2016 roku sprawy:

R. S. syna W. i K. z domu Ważna, urodzonego w dniu (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. sygn. akt IV K 1035/09 z dnia 9 stycznia 2012 roku za przestępstwo z art. 280§1 k.k. popełnionych w dniu 22 sierpnia 2009 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem z dnia 27 marca 2013 roku zarządzo wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. sygn. akt IV K 635/12 z dnia 17 października 2012 roku za przestępstwo z art. 288§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 roku zarządzo wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności i dokonano jej kontrawencjonalizacji do kary 30 dni aresztu;

III. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. sygn. akt IV K 130/13 z dnia 13 sierpnia 2013 roku za przestępstwo z art.222§1 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu **10 lutego 2013** roku na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 71§1 k.k. karę grzywny 30 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

IV. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. sygn. akt IV K 530/12 z dnia 21 października 2013 roku za przestępstwo z art. 190§1 k.k. popełnione w dniu **17 czerwca 2012r.** na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe sygn. akt III K 1052/12 z dnia 27 lutego 2013 roku za przestępstwo z art. 158§2 k.k. popełnione w dniu **10 lipca 2012 roku** na karę 3 lat pozbawienia wolności;

VI. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. z dnia 15 września 2014 roku sygn. akt IV K 200/14 wymierzono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, łącząc jednostkowe wyroki wymienione w punktach III-V komparycji niniejszego wyroku;

VII. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II 1546/14 z dnia 17 kwietnia 2015 roku za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu **17 kwietnia 2013 roku** na karę roku pozbawienia wolności;

o r z e k a :

I. przy zastosowaniu art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw na mocy art. 569§1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. w zw. z art. 89§1 a k.k. łączy jednostkowe

kary pozbawienia wolności opisane w punktach III, IV,V i VII części wstępnej wyroku i wymierza skazanemu R. S. **karę łączną 4 (słownie: czterech) lat pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 576§1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I wyroku okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: w dniach 17-18 czerwca 2012 roku tj. dwa dni zatrzymania w sprawie IV K 530/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W., od dnia 31 lipca 2012 roku do dnia 8 stycznia 2013 roku w sprawie III K 1052/15 Sadu Rejonowego dla Warszawy P. w W. , w dniach 10-11 lutego 2012 roku tj. dwa dni w sprawie IV K 130/13 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. oraz od dnia 24 września 2015 roku do dnia 26 stycznia 2016 roku;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie wyroków wymienionych w punktach I-II komparycji wyroku wobec braku podstaw do objęcia nowym wyrokiem łącznym;

V. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. stwierdza, iż traci moc wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. z dnia 15 września 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 200/13

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. Nr 16, poz.124 z późn. zm.) w zw. z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w związku z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. kwotę 147,60 (słownie: sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu

VII. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygn. akt II K 1146/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skazy R. S. wniósł o wydanie wyroku łącznego na jego korzyść co wyroków IV K 1035/09 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe, IV K 200/14 Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. i II K 1546/14 Sądu (...) G.-P. w G. – tj. wyroki nie podlegające pod wyrok łączny oraz podlegające z mocy nowej ustawy pod wyrok łączny, mimo iż kiedyś nie podlegały wyrokowi łącznemu a teraz podlegają. i.

dowód: wniosek skazanego – k.2

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. sygn. akt IV K 1035/09 z dnia 9 stycznia 2012 roku za przestępstwo z art. 280§1 k.k. popełnionych w dniu 22 sierpnia 2009 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem z dnia 27 marca 2013 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Ż. w W. sygn. akt IV K 635/12 z dnia 17 października 2012 roku za przestępstwo z art. 288§1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres

3 lat próby, **postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności i dokonano jej kontrawencjonalizacji do kary 30 dni aresztu;**

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. sygn. akt IV K 130/13 z dnia 13 sierpnia 2013 roku za przestępstwo z art.222§1 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w dniu 10 lutego 2013 roku na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 71§1 k.k. karę grzywny 30 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. sygn. akt IV K 530/12 z dnia 21 października 2013 roku za przestępstwo z art. 190§1 k.k. popełnione w dniu 17 czerwca 2012r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe sygn. akt III K 1052/12 z dnia 27 lutego 2013 roku za przestępstwo z art. 158§2 k.k. popełnione w dniu 10 lipca 2012 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności;

6. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. z dnia 15 września 2014 roku sygn. akt IV K 200/14 wymierzono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, łącząc jednostkowe wyroki wymienione w punktach III-V komparycji niniejszego wyroku;

7. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II 1546/14 z dnia 17 kwietnia 2015 roku za przestępstwo z art. 286§1 k.k. popełnione w dniu 17 kwietnia 2013 roku na karę roku pozbawienia wolności;

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k.7-8; wyrok w sprawie II K 1546/14 k. 19-26, z akt sprawy IV K 200/14 orzeczenia k. 11 - 12, 31, 39-40, 75-76, 116-118, z akt sprawy IV K 530/12 orzeczenia k. 357-360, 366, z akt sprawy III K 1052/12 wyrok k. 369-370, 464, z akt sprawy IV K 1035/09 wyrok k. 227 oraz z akt sprawy II K 635/12 postanowienie k. 93-94, wyrok k. 63-64, z akt sprawy II K 1546/14 wyrok z dnia 17 kwietnia 2015 r.;

Skazany jest 24 letnim kawalerem, pozostaje w konkubinacie, z którego to związku ma jedno dziecko. Posiada wykształcenie gimnazjalne, z zawodu jest elektrykiem. Karę odbywa od 29 sierpnia 2013 roku. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest określane jako właściwe, a prognoza penitencjarna pozytywna. Skazany jest dobrze przystosowany do warunków izolacji więziennej. Nie przejawiał zachowań agresywnych. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. W środowisku osadzonych funkcjonuje prawidłowo. Jest zdyscyplinowany i regulaminowy w kontaktach z przełożonymi. Trzykrotnie karany dyscyplinarnie. Piętnastokrotnie razy był nagradzany m.in. za zaangażowanie w prace na rzecz oddziału mieszkalnego, zajęcia ko. Był i jest zatrudniany nieodpłatnie. Z obowiązków pracowniczych wywiązuje się właściwie. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury więziennej. Krytycznie wypowiada się do popełnionych przestępstw i dotychczasowego stylu życia. Nie jest zatrudniony. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego. Uczestniczył w programie wspomaganie readaptacji społecznej. Jest osobą uzależniona od środków odurzających, ma zostać skierowany na oddział terapeutyczny w AŚ W.-S..

Dowód: opinia o skazanym, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 17-18;

Sąd zważył, co następuje:

Od zapadnięcia poprzedniego wyroku łącznego wobec skazanego w sprawie IV K 200/14 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. mocą którego orzeczono karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności /wyrok ten nie był zaskarżony/ sytuacja prawno-karna skazanego zmieniła się w ten sposób, iż zapadł w stosunku do niego kolejny wyrok jednostkowy przed tutejszym Sądem Rejonowym w sprawie II K 1546/14 mocą którego wymierzono skazanemu karę roku pozbawienia wolności.

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015r. ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy

intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po daniu 1 lipca 2015r – w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Wskazać należy na poniższe przepisy tejże ustawy:

art. 19. 1. Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Ww. przepis art. 19 ust. 1 stanowi przepis szczególny wobec art. 4 k.k. i tak więc co do kar orzeczonych przed 1 lipca 2015r. stosuje się przepisu „stare” tj. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. Z kolei ustawodawca uchwalając ust. 2 ww. przepisu art. 19 kolejny raz nie sprostał wymogom rzetelnego stanowienia prawa, albowiem nie dostrzegł, iż również po 1 lipca 2015 roku zapadają i będą zapadać wyroki łączne w warunkach ust. 1, tym samym bez wprowadzenia norm interpretacyjnych sytuacja prawna skazanych co do których zostanie orzeczony wyrok łączny po dniu 21 lipca za kary wymierzone przed 1 lipca /jak na gruncie przedmiotowej sprawy, albowiem połączeniu podlegała kara pierwotnie warunkowo zawieszona orzeczona w sprawie IV K 130/13 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. wymieniona w punkcie 3 części wstępnej uzasadnienia / po 1 lipca 2015 uległaby pogorszeniu z uwagi na brak możliwości zastosowania ust. 2 art. 19, przy braku możliwości stosowania przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu. Problem zdaje się dostrzegł sędzia Sądu Najwyższego Włodzimierz Wróbel, a proponowane przez ww. rozwiązanie Sąd podzieliła w całości i zastosował w rozpoznawanej sprawie. W. W. w publikacji: „Aktualne problemy intertemporalne okresu przejściowego po wejściu w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw-Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych Data publikacji: 4 VII 2015 < www.czpk.pl > Pozycja w wydaniu internetowym: (...)” słusznie wskazuje iż przewidziana w art. 19 ust. 2 ustawy nowelizującej z 20 lutego 2015 r. regulacja prawna, dająca możliwość modyfikacji kar łącznych orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. ma charakter instytucji analogicznej do przewidzianej w art. 4 § 2 i 3 k.k. regulacji pozwalającej w przypadku zmiany ustawy na zmianę wcześniej orzeczonych kar. W zasadzie, po zmianie treści art. 4 ust. 2 k.k. dokonanej przez ustawę nowelizującą, można ten przepis wprost odnosić do kary łącznej, bowiem po wielokroć używany w Kodeksie karnym termin „kara” obejmuje także karę łączną. Ustawodawca zdecydował się jednak na wprowadzenie przepisu szczególnego – art. 19 ust. 2 ustawy nowelizującej. Mając na względzie jednak istotę tego przepisu, należy uznać, że pełni on takie same funkcje jak art. 4 § 2 k.k. i powinien być w podobny sposób interpretowany. Oznacza to, że kara łączna powinna zostać „prawomocnie” orzeczona przed dniem 1 lipca 2015 r., a więc także uzyskać cechę prawomocności przed tą datą. Nie oznacza to, że kary łączne, które uprawomocnią się później, nie mogą podlegać modyfikacji. Można jednak jej dokonać wyłącznie na podstawie art. 4 § 2 k.k. Należy przy tym mieć na uwadze fakt, że w przypadku, gdy wszystkie kary podlegające łączeniu zostały orzeczone prawomocnie przed 1 lipca 2015 r. – jak w obecnie rozpoznawanej sprawie-, podstawą orzekania w wyroku łącznym kary łącznej będzie Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Nie będzie wówczas możliwości orzeczenia tej kary na podstawie nowych przepisów, choćby w efekcie mogło to prowadzić do korzystniejszego dla sprawcy rozstrzygnięcia (zob. art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej). W takim jednak przypadku będzie można zastosować mechanizm redukcji przewidziany w art. 4 § 2 k.k. Z uwagi na ekonomię procesową należałoby w tej sytuacji uznać, że wydając po 1 lipca 2015 r. wyrok łączny, obejmujący kary prawomocnie orzeczone przed tą datą, należy tak orzekać karę łączną - i tak Sąd orzekł-, by jej rozmiar nie przekroczył górnej granicy takiej kary, którą w odniesieniu do kary łącznej orzekanej na podstawie tych samych kar podlegających łączeniu, przewiduje Kodeks karny w nowym brzmieniu. Różnica ta może się w szczególności ujawnić / i ujawniła w przedmiotowej sprawie w przypadku łączenia kar orzeczonych z warunkowym

zawieszeniem ich wykonania. Z uwag na mechanizm redukcji przewidziany w nowym art. 89 § 1b k.k., górna granica wymiaru kary łącznej może być niższa niż ta sama granica ustalana w oparciu o regulacje obowiązujące do 1 lipca 2015 r. Choć więc mechanizm redukcji kary łącznej przewidziany w art. 19 ust. 2 ustawy nowelizującej nie obejmuje części przypadków, w których albo wyrok łączny uprawomocnił się dopiero po 1 lipca 2015 r., albo został dopiero wydany po tej dacie w warunkach określonych w art. 19 ust. 1 in principio ustawy nowelizującej – jak w obecnie rozpoznawanej sprawie, to nie można mówić w tym wypadku o luce prawnej, bowiem do wyroków tych znajdzie zastosowanie art. 4 § 2 k.k.

W zaistniałej sytuacji procesowej obrońca skazanego i prokurator złożyli wnioski jak w glosach stron /k.38v/, notabene typowe dla tego typu spraw, bez wskazania, które z wyroków podlegają łączeniu, de lege ferenda zbędne wydaje się stawiennictwo ww. na rozprawie, wszak ich aktywność, co do zasady, rozpoczyna się dopiero z chwilą zapoznania się z pisemnym uzasadnieniem wyroku.

Przechodząc do samego rozstrzygnięcia. Ustalenia powyższego stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o całokształt opisanego powyżej materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o dowody z dokumentów w postaci odpisów wyroków, postanowień, danych o karalności i informacji o odbyciu kary, opinii jednostki penitencjarnej o skazanym, które zostały poddane wnikliwej analizie i którym Sąd dał wiarę, albowiem ich rzetelność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione, jeżeli zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w treści art. 85 k.k. oraz gdy oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami. Karę łączną natomiast, w myśl art. 85 k.k., wymierza się w przypadku realnego zbiegu przestępstw, a mianowicie wówczas, gdy ten sam sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Sąd podzielać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, której nadano moc zasady prawnej, orzekł w pkt I wyroku o karach łącznej. Wszystkie czyny opisane w punktach III-V i VII części wstępnej wyroku zostały popełnione po dacie wyroku opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, **natomiast kara pozbawienia wolności opisana w pkt II została poddana kontrawencjonalizacji 20 stycznia 2014 roku do kary 30 dni areszty jak za wykroczenie i tym samym wyrok jak i ta kara nie podlegają łączeniu węzłem kary łącznej.** Tak więc kolejnym „pierwszym” chronologicznie wyrokiem, który zapadł w stosunku do skazanego, będącym punktem wyjścia dla orzeczenia w pkt I niniejszego wyroku kary łącznej, jest wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy- Ż. w W. 13 sierpnia 2013 roku, sygn. akt IV K 130/13/. Każde bowiem z przestępstw, za które skazanemu mocą wskazanego orzeczenia oraz wyroków opisanych w punktach IV,V i VII części wstępnej wyroku łącznego wymierzano kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu, zostało popełnione zanim zapadł ten „pierwszy” nieprawomocny wyrok. Podkreślić należy iż węzłem kary łącznej nie obejmuje się kar łącznych zapadłych we wcześniej wydanych wyrokach łącznych, nadto poprzedni wyrok łączny na skutek wydania nowego wyroku łącznego w niniejszej sprawie traci moc.

Należy wyjaśnić, że sam zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” zawarty w dyspozycji art. 85 k.k., odnosi się do pierwszego chronologicznie, a nie pierwszego historycznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw. Bezspornym jest, że przestępstwa pozostające w zbiegu winny zostać popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku. (...) nie może być wyrok wydany później, czyli chronologicznie jako drugi lub trzeci, w zależności od okoliczności konkretnej sprawy i układu procesowego. Ustawodawca odwołuje się bowiem do postawy sprawcy, wskazując, iż może skorzystać z instytucji kary łącznej, jeśli popełni dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadnie pierwszy nieprawomocny wyrok. Popołnienie kolejnych przestępstw już po wydaniu owego pierwszego wyroku skutkuje tym, że skazanie za te czyny nie będzie objęte karą łączną.

Wskazać należy również, iż sytuacja opisana w dyspozycji art. 85 k.k. dotyczy wszystkich kar jednostkowych wymierzonych skazanemu. Zauważyć jednak należy, że kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IV K 130/13 w dacie wyrokowania w niniejszej sprawie pozostawała warunkowo zawieszona, a przestępstwo, do którego się odnosi, zostało popełnione po dniu 8 czerwca 2010 roku, tj. po dniu wejścia w życie art. 89 §1a k.k. Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku w sprawie I KZP 13/13 /OSNKKW 2013/12/100/ po dniu 8 czerwca 2010 r. podstawę prawną wymierzenia w wyroku łącznym bezwzględnej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyniku połączenia kar pozbawienia wolności wymierzonych za zbiegające się przestępstwa z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania stanowi art. 85 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1a k.k. Sąd pragnie wskazać, iż instytucja wyroku łącznego nie musi poprawiać sytuacji karno-prawej skazanego.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji – polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji, gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną granicę kary łącznej, który to system został przyjęty między innymi przez obecnie obowiązującą ustawę karną.

Dyspozycja art. 86 k.k. określa granice wymiaru kary łącznej. W przypadku łącznej kary pozbawienia wolności dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa, natomiast górną – suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, która nie może jednak przekroczyć 15 lat pozbawienia wolności (granica dla kary określonej w art. 32 pkt 3 k.k.). Kara łączna nie może przekroczyć sumy kar łącznych orzeczonych w wyrokach jednostkowych.

Kodeks karny, za wyjątkiem art. 88 k.k., nie określa jakichkolwiek reguł, którymi należy się kierować przy łączeniu kar za zbiegające się przestępstwa. Obowiązują zatem ogólne zasady wymiaru kary określone w art. 53 k.k. ze wskazaniem zawartymi w ogólnych regułach, które ukształtowało orzecznictwo sądowe. W szczególności należy wskazać na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, że wydając wyrok łączny sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy, lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej. **Wskazać należy iż na ww. reguły przy orzekaniu kary łącznej nie raczy zwracać uwagi rzecznik oskarżenia publicznego, co wynika z pisma z dnia 25 stycznia 2016 roku vide k. 28 – nie znając realiów niniejszej sprawy, opinii o skazanym, nie wskazując jakie wyroki podlegają łączeniu, z góry wnosi o zastosowanie zasady pełnej kumulacji /sic!/.** Na wymiar kary łącznej nie ma już zatem wpływu stopień zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (podobnie OSNKKW 1984/5-6/65; wyrok SN z dnia 12 listopada 1973 roku IV KR 208/73; OSNKKW 1974/5/88; wyrok SN z dnia 17 grudnia 1973 roku IKR 286/73 opublikowany w: „Kodeks karny z orzecznictwem” pod redakcją Krzysztofa Janczukowicza, Wydawnictwo Prawnicze „LEX” Gdańsk, str. 327, teza 1). Nadto instytucja kary łącznej nie jest i nie może być formą łagodzenia represji karnej w przypadku realnego zbiegu przestępstw, a opiera się na założeniu, że wydanie wyroku powinno być ostrzeżeniem dla sprawcy przed popełnieniem nowego przestępstwa. Stwierdzenie rzeczywistego zbiegu przestępstw nie zobowiązuje sądu do wymierzenia kary łącznej w niższej wysokości niż suma kar podlegających łączeniu, jeśli suma ta nie przekraczałaby granic z art. 86 § 1 k.k. Obowiązujące przepisy nie zawierają w końcu normy nakazującej traktować karę łączną jako instytucję mającą na celu łagodzenie prawnokarnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też uregulowanie traktowane jako swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary.

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym wpływ ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. Jednakże okoliczności

tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie funkcję subsydiarną, to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej.

W niniejszej sprawie w ramach rozstrzygnięcia w pkt I wyroku Sąd mógł wymierzyć skazanemu, mając na uwadze wcześniejsze rozwiązania i uwarunkowania związane z nowelizacją kodeksu karnego i przepisami przejściowymi, karę łączną pozbawienia wolności od 3 lat pozbawienia /najwyższa z orzeczonych jednostkowych/ wolności do 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności (z uwzględnieniem śladu kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności z poprzedniego wyroku łącznego i 6 miesięcy pozbawienia wolności – w miejsce roku pozbawienia wolności pierwotnie orzeczonej z warunkowym zawiedzeniem z wyroku IV K 130/13), dzieląc przy tym ww. stanowisko sędziego prof. W. W.

Całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bliską więź przedmiotową i podmiotową albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, co wobec wysokości orzeczonych względem skazanego kar za zbiegające się przestępstwa nie miało miejsca. Zastosowanie wobec skazanego metody pełnej absorpcji prowadziłoby niewątpliwie do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, lecz więcej przestępstw. Z drugiej strony kumulacja prawomocnie orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności stanowiłaby dolegliwość, która przekroczyłaby potrzeby resocjalizacji. Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd w pkt I wyroku wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, uznając iż taka kara, niższa niż wynikająca ze zsumowania kar, spełni zadania w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

W ocenie Sądu popełnienie przestępstw skierowanych przeciwko istotnym i różnym dobrom prawnym, jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji, tym bardziej w odniesieniu do sześciokrotnego skazywania za przestępstwa umyślne 24-letniego R. S.. Za zastosowaniem zasady kumulacji, ale nie pełnej, przemawiał stosunkowo długi, liczony nie w dniach, lecz w tygodniach i miesiącach, okres czasu dzielący przestępstwa podlegające łączeniu tj. pomiędzy 17 czerwiec 2012r, 10 lipiec 2012r., 10 luty 2013r. i 17 kwietnia 2013r., jak i popełnianie przestępstw przeciwko różnym dobrom prawnym takim jak działalność instytucji państwowych – skazanie z art. 222 i 226 k.k., wolność – skazanie z art. 190§1 k.k., zdrowie i życie – skazanie z art. 158 k.k., mienia – skazanie z art. 286 k.k. . Zdaniem Sądu, dotychczasowy sposób życia skazanego i właśnie jego karalność za przestępstwa umyślne wskazuje na uporczywe lekceważenie porządku prawnego. Zachowanie skazanego pozostawało w rażącej sprzeczności z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi co nakazuje wnikliwe rozważenie rzeczywistego przebiegu resocjalizacji sprawcy. W ocenie Sądu skazany jest sprawcą niepoprawnym, którego cechował brak chęci poprawy swojego postępowania, bowiem pomimo wymierzanych kar – w tym kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby – nie zmieniał swojego zachowania dopuszczając się kolejnych przestępstw. Na wymiar kary łącznej niższej niż z zastosowaniem pełnej zasady kumulacji niewątpliwie miało wpływ zachowanie skazanego w warunkach izolacji zakładu karnego, okoliczność bezkonfliktowego funkcjonowania podczas osadzenia jak i pozytywna prognoza penitencjarna.

Na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k. w punkcie II wyroku łącznego Sąd orzekł o pozostawieniu do odrębnego wykonania pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach objętych niniejszym wyrokiem łącznym.

Na zasadzie art. 577 k.p.k., na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności jak w pkt III wyroku.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie do wyroku opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wobec braku podstaw do objęcia wyrokiem łącznym.

W punkcie V wyroku orzeczono o utracie mocy poprzedniego wyroku łącznego.

W punkcie VI wyroku zasądono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego kwotę 147,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwota ta jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniach przywołanych w tej części orzeczenia.

Sąd na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty, mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i dochodową skazanego, fakt osadzenia w zakładzie karnym i okoliczność, że nie posiada on majątku.